

Phần 2

Chương 4 Hàm Hồ Đối Phó

Đi theo Lâm Quân Dật đến một phòng tiệc cao cấp đặt trước trong khách sạn, ánh đèn sáng chói làm tôi không mở được mắt.

Không ngờ bốn năm nay, tôi vẫn không quen được với thế giới hương lạc đèn xanh rượu hồng, không chịu được “cuộc vui suốt tháng, trận cười thâu đêm”.

Cuộc sống xa hoa bao người mơ ước đối với tôi vĩnh viễn chỉ là địa ngục trần gian không thể nào trốn tránh.

Giây phút này, tôi ước ao tìm được một người đàn ông có thể làm chỗ dựa cho tôi, để tôi không cần phô ra cái dung tục của mình nhằm thỏa mãn thú vui còn dung tục hơn của đàn ông.

Nhưng cũng chỉ là giây phút đó mà thôi, sự lừa dối của Trần Lăng là nỗi đau vĩnh viễn không nguôi ngoai trong tôi, tôi đã không thể chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, không thể tin vào những lời thề thốt trong phút mê đắm nhất thời của đàn ông được nữa.

Tôi và Lâm Quân Dật vừa ngồi không lâu, thấy giám đốc Trương với thân hình có dấu hiệu phát phì, thong dong đi đến.

“Lâm tổng! Để anh đợi lâu.”

“Giám đốc Trương!” Lâm Quân Dật đứng lên, tươi cười chìa tay, có việc cầu cạnh người ta, Lâm Quân Dật vốn kiêu lạnh cũng phải hạ mình, hướng chỉ là tôi.

“Xin chào giám đốc Trương!” Tôi cũng thể hiện nụ cười “chuyên nghiệp” đã được rèn luyện mấy năm nay, lịch sự chìa tay bắt tay ông ta.

Ông ta nắm tay tôi, gật đầu cười, ánh mắt sau khi dùng năm giây trên mặt tôi, lại quét mấy vòng khắp người tôi rồi mới rời đi, thu bàn tay béo mẫm về.

Sau khi ông giám đốc an tọa, theo lý tôi sẽ ngồi bên ông ta.

Tôi do dự giây lát, đang định ngồi xuống thì Lâm Quân Dật rất tự nhiên kéo chiếc ghế đối diện ông ta, hơi cúi người với tôi làm một động tác mời cực kỳ tao nhã.

Thấy tôi đã an vị, anh ta mới ngồi xuống bên cạnh tôi.

Có anh ta ở bên, tôi lập tức cảm thấy an toàn, ít nhất cũng không lo đàn ông khi say, không kiểm soát được hai bàn tay của họ...

Một trận đối phó, khách khí chán ngắt bắt đầu trong bữa tối xem ra có vẻ nhiệt tình.

Lâm Quân Dật uống rất ít, chưa đến nửa ly, từ đầu chí cuối lặng lẽ ngồi bên nhìn tôi trở tài xu nịnh ông giám đốc, cùng ông ta cạn từng ly. Tôi phải uống với ông ta, không còn cách nào khác, đây là trình tự bắt buộc, mọi chủ đề cần bàn sẽ chính thức bắt đầu sau khi đã ngà ngà.

Nhoáng cái bình rượu trắng đã cạn đáy, người phục vụ lại rót rượu vang cho chúng tôi. Tôi cố nén cảm giác khó chịu cuộn từng cơn trong dạ dày và cơn choáng váng nặng trĩu, giữ nụ cười ngọt lịm đón ly rượu vang người phụ vụ đưa. Thực ra tửu lượng của tôi không tốt lắm, nhưng trải qua nhiều tình huống như vậy, cũng biết cách tự làm chủ duy trì phong độ. Trước đây có ông chủ ngồi bên hỗ trợ, cũng đỡ nhiều, hôm nay chỉ có mình tôi tiếp ông giám đốc quá quen tiệp từng, uống rượu như nước, tôi khó trụ nổi. Đưa mắt cầu cứu Lâm Quân Dật, ánh đèn vàng vàng nhấp nhoang, khuôn mặt anh ta không còn rõ nét, nhưng cả con người trở nên hiền dịu. Nhất là đôi mắt, tình chan chứa say người hơn cả hơi men.

Lẽ nào tôi đã nhanh say như vậy, lại nảy sinh ảo giác! Ánh mắt anh ta sao dịu dàng như thế?

Tôi thẳng thốt né tránh ánh mắt đó, nhìn ly rượu trong tay. Xuyên qua thứ chất lỏng đỏ tươi như máu nhìn những ngón tay mảnh dẻ của mình, nghĩ tới khuôn mặt tôi đêm mong ngày nhớ, lòng cũng bắt đầu rỉ máu.

Ông giám đốc ngân hàng thấy tôi ngơ ngẩn nhìn ly rượu, cười tươi hỏi: “Điều tiêu thụ hình như rất có hứng nghiên cứu loại rượu này?”

Tôi ngược đôi mắt mê loạn nhìn ông ta, phát hiện mắt ông ta đã bắt đầu đờ đẫn, không biết ai là người đầu tiên nghĩ ra đề phụ nữ tiếp rượu, thật quá biết hưởng thụ nhan sắc của phái đẹp.

Tôi chưa bao giờ soi gương quan sát bộ dạng nửa tỉnh nửa say của mình, nhưng tôi thường nhìn thấy khuôn mặt kiều mị, nụ cười mê hồn của mình trong đồng tử của đàn ông.

Tôi nâng ly rượu cười ngọt lịm với ông giám đốc: “Không có... chỉ là có một người bạn từng nói với tôi, rượu vang cần nhấp từng chút, hương say của nó có hương vị của tình yêu...”

Đằng sau còn có một câu ghen trong lòng tôi, thực ra Trần Lăng còn nói: “... hương vị đó rất giống em...”

Tôi dừng lại, kìm nén nỗi đắng chát trong lòng, giữ nụ cười ngây ngô cứng ngắc: “Giám đốc Trương, xin mời!”

Tôi đưa ly lên môi, khẽ nhấp một ngụm, đây có lẽ là rượu vang thượng hạng, vị cay còn đọng mãi trong miệng khiến tôi bất giác nhớ tới nụ hôn đầu với Trần Lăng.

Con sóng tình chợt bùng lên, không thể nào khống chế, tôi liếc nhanh Lâm Quân Dật ngồi kế bên.

Anh ta đang đăm đăm nhìn tôi, đôi tròng đen nhấp nháy hiện những tia máu, bờ môi hoàn mỹ giống hệt Trần Lăng, gợi cảm chết người!

Tôi nghĩ có lẽ mình đã say! Như thế tôi mới hoài nhớ cảm giác mềm ẩm đó...

“Giám đốc Trương, việc vay vốn của chúng tôi khi nào quý ngân hàng có thể phê chuẩn?” Cuối cùng, Lâm Quân Dật cũng vào chủ đề chính, nếu anh ta không xen vào đúng lúc, chắc tôi không trụ được nữa.

Ông giám đốc háng giọng, vẻ mặt trang nghiêm: “Vấn đề này cần kiểm chứng, tôi thấy dù gì cũng cần thêm thời gian.”

Cái chuyện giả bộ làm cao trong chốn quan trường đâu còn là chuyện hiếm, rõ ràng họ muốn kiểm chứng “thành ý” của đối phương, bằng lòng chi giá nào nhưng lại không nói, viện một lý do rất chính đáng khiến đối phương khó mở miệng.

Mà lúc này phụ nữ là vũ khí tốt nhất, có thể phá vỡ cục diện khó khăn.

Thấy Lâm Quân Dật nhìn mình, tôi lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng lên tiếng: “Giám đốc Trương, nếu chúng tôi có chỗ nào thiếu sót, xin ông chỉ giáo, công ty chúng tôi mới thành lập, rất mong được ông chiếu cố.”

Giám đốc Trương nhìn thẳng vào tôi, giọng hòa dịu đi nhiều: “Đương nhiên, chỉ có điều số vốn vay của quý vị quá lớn, vấn đề thế chấp...”

“Giám đốc quyền cao chức trọng như vậy, vấn đề thế chấp chỉ cần một câu nói của ông. Ông cũng biết thực lực công ty chúng tôi, mấy chục triệu đó Lâm tiên sinh chẳng lẽ không trả được.”

“Cũng phải, cũng phải.” Ông giám đốc mau miệng.

Lâm Quân Dật tiếp lời: “Công ty chúng tôi xây dựng những căn hộ cao cấp, có cảnh quan môi trường rất tốt, không biết giám đốc Trương có hứng thú muốn đổi nhà? Chúng tôi có thể dành một căn hộ cao cấp nhất.”

Ông giám đốc cười cười không nói, nụ cười vẫn rất mông lung.

Lâm Quân Dật trầm tư một lát, lại tiếp: “Cách đây không lâu tôi mua một căn biệt thự ở ngoại ô... Gần đây tiền vốn hơi căng thẳng, muốn chuyển nhượng giá rẻ, giám đốc có hứng không?”

Ánh mắt mông lung cuối cùng cũng sáng lên, ông ta nở nụ cười thân thiện: “Ồ? Không biết Lâm tổng định nhượng với giá bao nhiêu?”

“Có thời gian tôi sẽ nhờ thư ký của tôi đưa ông đi xem, chỉ cần ông thích, giá cả không thành vấn đề.”

“Cũng được!” Nụ cười tế nhị của ông ta khiến tôi hoảng hồn, Lâm Quân Dật thật lợi hại, mạnh tay nịnh ông ta như thế, lại còn nhẹ nhàng bán đứt tôi như vậy.

Có điều hình như anh ta nói thư ký của anh ta, thư ký của anh ta đâu phải tôi.

Mãi lâu sau, trận thù tạc như tra tấn mới kết thúc.

Ra khỏi khách sạn, tôi gặp gió, dạ dày cuộn từng cơn, có lẽ là do tôi chỉ uống rượu, không ăn nhiều, bụng dạ mới còn cào như thế.

Giám đốc Trương hỏi có cần ông ta tiễn, tôi không trả lời, tôi hiểu ý ông ta, lại không tiện từ chối thẳng, chỉ đưa mắt cầu cứu Lâm Quân Dật.

Lâm Quân Dật quả nhiên không làm tôi thất vọng, anh ta đứng ra giải vây: “Tôi nay Băng Vũ không được khỏe, không dám phiền ông, để lần sau vậy.”

Thế nào là để lần sau?!

Ông giám đốc nhìn tôi, hiểu ý, mỉm cười: “Vây được, để lần sau.”

Nhìn ông giám đốc ngân hàng lái xe đi xa, tôi chưa kịp nói rõ lập trường với Lâm Quân Dật, vội lao ra một góc nôn hết những thứ trong bụng, chua, cay, đắng, tất cả trong cơ thể trào ra, cảm giác đó không phải bồn nôn bình thường.

Nhờ ánh đèn nhìn thấy chất lỏng từ trong miệng ộc ra như máu, nước mắt không thể nào kìm nén lại ứa trào.

Một cơn gió lạnh thốc tới, làm rối tóc tôi, cũng làm rối lòng tôi.

Lúc này, không biết ở đâu mở nhạc, tiếng hát từng câu từng chữ chích vào lòng:

Em từ bỏ, không rơi giọt lệ, để anh đi thanh thản trong lòng...

Nếu anh vui, nếu anh yêu người khác, em bằng lòng từ bỏ trái tim yêu...

Tôi bịt miệng, ngồi thụp xuống đất bật khóc, cảm giác nhớ một người sao mà đau đớn...

Nhất là khi nửa tỉnh nửa say, càng quặn thắt như xé lòng xé ruột.

“Trần Lăng, anh ở đâu? Anh sống thế nào, có phải anh đã kết hôn... Khi ôm cô ấy, anh có nhớ một người con gái yêu anh suốt mười năm? Anh có biết em nhớ anh thế nào không?” Tôi da diết gọi, nhưng chỉ tôi mới nghe thấy, thấm thía nỗi đau chỉ tôi mới biết...

Đột nhiên chiếc áo mang mùi nước hoa Colagen phủ lên vai tôi.

Tôi còn chưa kịp từ chối, cả người lẫn áo đã bị một vòng tay ôm vào lòng.

“Cô không sao chứ?” Anh ta nói, một chân khụy xuống bên cạnh tôi, ghé sát xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt tôi.

Tôi né tránh làn hơi đó, vội đứng lên trấn tĩnh, cố thở đều: “Không sao.”

Anh ta dường như nhận ra sự xúc động của mình, cũng lập tức trấn tĩnh nói: “Xin lỗi, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

“Đường Tân Vinh số 119, tiểu khu Vọng Nguyệt.”

Tôi ngồi trong xe, vẫn khoác chiếc áo của anh ta, mùi nước hoa lẫn mùi rượu thoang thoang tạo thành mùi hương lạ, như một chất kích thích cực mạnh, như men say, giống như con người anh ta.

Không biết do hơi men hay do gương mặt đó quá giống Trần Lăng, tôi nhớ lại, lại đăm đăm nhìn anh ta không chớp mắt, say sưa thưởng thức những cử chỉ phóng khoáng của anh ta.

Sau khi chia tay Trần Lăng, tôi lao vào công việc, luôn bắt mình bận rộn để quên nỗi nhớ, nhưng từ khi Lâm Quân Dật xuất hiện, những cảm xúc mãnh liệt được khơi gợi lại ùa về, từng phút tấn công sức chịu đựng có hạn của tôi.

Nếu cứ tiếp tục như thế, không biết tôi có thể trụ được bao lâu.

Có lẽ không chịu được ánh mắt khác thường của tôi, Lâm Quân Dật lạnh lùng cất tiếng: “Cô có biết dùng ánh mắt như vậy nhìn một người đàn ông là vô cùng nguy hiểm không?”

“Ô...” Tôi ngoảnh nhìn cửa sổ. “Xin lỗi, là do tôi cảm thấy anh rất giống một người.”

“Thế ư?”

“Đó là người tình đầu tiên của tôi.” Tôi nói, men rượu bắt đầu ngấm vào não, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Anh ta nheo mắt dường như hiểu “người tình đầu tiên” nghĩa là gì, cất tiếng hỏi: “Tại sao... chia tay?”

Nhắc đến hai chữ đó, cảnh chia tay lại hiện lên trong tâm trí, tôi gắng kìm nước mắt lại bắt đầu ứa ra.

Tại sao? Tôi cũng không hiểu tại sao. Là bởi vì anh phản bội tôi, gọi điện cho cô gái khác, hay do khi anh nhìn tôi, nụ cười luôn gượng gạo?

Hình như đều không phải. Hay là do những day dứt và bất lực của anh khiến tôi không chịu được, không muốn anh tiếp tục sống trong giằng co, mâu thuẫn.

Nhưng từ bỏ rất dễ, cắt đứt tơ lòng mới khó, hơn bốn năm rồi, tôi vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của người khác...

“Bởi vì anh ấy không cho tôi thứ tôi cần.” Đây là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Thứ tôi cần là một tình yêu thuần nhất, một trái tim nguyên vẹn. Anh không mang lại cho tôi điều đó.

Lâm Quân Dật hơi sững người, bàn tay nắm chặt vô lăng, nhờ ánh đèn đường, tôi nhìn thấy những đường gân xanh đột nhiên nổi rõ trên bàn tay trắng muốt.

Lâm Quân Dật đột nhiên dừng xe, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh ta lóng lánh vô định, có bàng hoàng, có do dự, lại cơ hồ còn có một thứ khác mà tôi không thể đoán ra.

Tôi liên tục lau nước mắt, nhưng nó vẫn không ngừng rơi trên áo khoác của anh ta. Tôi thu mình, dựa vào thành ghế, đầu óc trống rỗng, ý thức mờ dần, chỉ có ý thức Trần Lăng vẫn rõ ràng...

“Trần Lăng, Trần Lăng, em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...” Khi tôi nghe được tiếng nói tắc nghẹn như vậy, tôi biết mình đã say, bởi vì khi tỉnh, tôi tuyệt đối không nói ra những lời đó.

Trong mơ màng, tôi mơ hồ cảm thấy bàn tay ấm nóng vỗ nhẹ vai tôi, vỗ về trái tim tôi, rất giống bàn tay của Trần Lăng.

Tôi biết anh ta không phải Trần Lăng, nhưng vẫn tự nói với mình: Chính là anh, người đàn ông tôi yêu đã trở về bên tôi.

Hãy để tôi say một lần, say ngã trong giấc mơ chân thực như vậy. Tôi kéo tay áo anh, liên tục gọi tên anh, nói với anh rằng tôi nhớ anh.

Tôi ngủ thiếp đi, từng cảnh xưa nối tiếp nhau hiện lên trong mơ.

Đầu tiên tôi mơ thấy Trần Lăng đứng đợi trước cổng trường, tôi mặc chiếc váy dài màu trắng, đi từng bước về phía anh...

Sau đó lại thấy anh đứng dưới khu ký túc nữ, kéo cánh tay tôi hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Tôi sung sướng trả lời: “Chưa.”

Lúc quen nhau, tôi năm tuổi, anh bảy tuổi, chúng tôi bao lần bỏ lỡ, bao lần gặp lại, sau này liệu có còn gặp lại...

Chương 5

Giam Lông Trái Phép

Bị đặt trên tấm đệm mềm như nước, tôi mới mơ màng mở mắt, về đến nhà nhanh vậy sao? Tôi ngủ từ lúc nào? Vừa rồi tôi đã làm gì?

Càng nghĩ đầu càng đau, thôi, không nghĩ nữa.

“Dương! Mình khát nước...” Đợi mãi không thấy trả lời. “Tur Tur...”

Tôi bị ai đó xóc lên, miệng cốc thủy tinh lạnh ngắt kề bên môi. Tôi khoan khoái uống một ngụm lớn, nước lạnh làm nhạt vị đắng chát trong miệng, cũng đánh thức ý thức mơ hồ của tôi, vừa mơ màng mở mắt, đang định nói “cám ơn” lại bất ngờ nhìn thấy đôi mắt hơi nheo, hàng lông mày lười mác khế nhíu của Lâm Quân Dật.

Hơi thở của anh ta nặng nề và loạn nhịp...

Tôi sực tỉnh, liếc nhanh căn phòng xa lạ, gam màu chủ đạo vẫn là màu trắng mà tôi sùng bái, đơn giản mà trang nhã, hơi giống cách trang trí phòng làm việc ở công ty, thoảng mùi hương nhài...

“Đây là...?” Không đợi anh ta trả lời, tôi đã đoán ra đây là đâu, vội vàng xuống giường nói: “Tôi phải về nhà.”

Nhưng đi được vài bước tôi đã bị anh ta tóm eo, ấn xuống giường.

“Không! Đừng...” Tôi cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi hai cánh tay như gọng kìm của anh ta, xương cổ tay như sắp vỡ vụn.

Lúc này hơi men trong người tôi đã hết, tôi vô cùng tỉnh táo biết sắp xảy ra chuyện gì.

Tôi hít một hơi dài, cố trấn tĩnh. Trong tình huống thế này, phản kháng dường như là vô ích.

“Lâm tiên sinh...” Tôi quyết định thuyết phục anh ta, đáng tiếc vừa mở miệng, lời phía sau đã bị môi anh ta vít lấy.

Nụ hôn hung hãn đắm nhục dục và ham muốn chiếm đoạt khiến tôi kinh hoàng đến mức tim sắp bắn ra khỏi lồng ngực, cơ thể như không còn chút hơi sức.

Tôi trợn mắt, không tin vào những gì đang xảy ra, lời nói của mấy đồng nghiệp phòng Tài vụ vẫn còn rất rõ. Chẳng phải họ nói, bao nhiêu người đẹp lao vào lòng anh ta nhưng anh ta phớt lờ? Nhưng rõ ràng tôi đã nhìn thấy ham muốn trong mắt anh ta, rõ ràng tôi cảm thấy bên dưới anh ta cương cứng một cách khác thường...

Nụ hôn đó khiến người tôi run lên, không phải là cảm giác ghê tởm, nhưng nó làm tôi kinh hãi, chống lại theo bản năng.

Tôi ngoảnh đầu sang bên, hét to: “Đừng... đừng như thế... Chính anh đã nói sẽ không có chuyện mập mờ với thư ký cơ mà?”

Cơ thể cứng lại một giây, đột nhiên anh ta giơ tay tóm cái cằm nhọn của tôi, buộc tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên để lộ một nụ cười khinh khi. Trong ánh mắt đó, tôi nhìn thấy sự phẫn nộ, căm hận, khinh ghét và cả khát khao như lửa cháy.

Cuối cùng, tôi sực nhớ chuyện đã xảy ra. Trời ơi, tôi đã làm gì thế này?!

Tôi uống say, hoàn toàn không nhớ mình đã làm gì... trong khi tôi vẫn là trợ lý thư ký của anh ta.

Một ông chủ bình thường đều nghĩ tôi đang quyến rũ ông ta, muốn ông ta nhìn mình bằng “con mắt khác”.

Hết rồi! Hết cả rồi! Tôi đích thực là con tằm nhả tơ tự trói mình.

“Lâm tiên sinh, anh hiểu lầm rồi... Tôi không có ý đó, tôi chỉ hơi say nên đã coi anh là người khác...”

Tôi nghĩ, anh ta nhất định nhìn thấy vẻ cầu khẩn và sợ hãi trong mắt tôi, cho nên mới hít một hơi thật sâu, nói: “Vậy thì tốt nhất cô đừng động đây, nếu không, hậu quả tự chịu!”

Tôi đương nhiên hiểu, trong tình huống này, bất kỳ một sự va chạm, cọ xát nào đều khơi dậy ham muốn xác thịt mà anh ta đang cố nén.

Cho nên tôi lặng lẽ nằm yên, để mặc cho anh ta ôm...

Đồng hồ phía trên đầu giường tích tắc kêu, anh ta đăm đăm nhìn tôi, một phút, hai phút... mười phút...

Cuối cùng, anh ta buông tôi ra, vùng dậy lấy từ trong tủ bộ đồ ngủ phụ nữ rất đoan trang ném cho tôi.

“Thay bộ đồ này rồi nghỉ đi...”

Tôi ngồi bật dậy, nói to: “Tôi muốn về nhà.”

“Không được!” Anh ta phẫn nộ nhìn tôi, dường như yêu cầu của tôi là quá đáng.

Muốn về nhà mình có phải là yêu cầu quá đáng?

“Tôi...” Tôi thử thuyết phục anh ta thì lại bị ngắt lời: “Hoặc là thay bộ đồ này, ngoan ngoãn đi ngủ, hoặc là cởi quần áo lên giường với tôi!”

Tôi chần chừ một lát, rất biết với loại đàn ông độc đoán như vậy, cách tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, đành cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Lúc tôi đi ra, anh ta đã nằm yên trên đi văng, hình như ngủ rồi.

Tôi mừng thầm, nếu anh ta ngủ rồi, có phải tôi có cơ hội chạy trốn khỏi đây? Không ngờ, mới đi được vài bước đã nghe thấy giọng lạnh lùng từ phía sau: “Cô cứ thử ra khỏi căn phòng này nửa bước xem!”

Tôi hoảng hồn lùi lại, tuân lệnh trở về bên giường, trực giác cho tôi biết, không nên khiêu khích thói ngang tàng của con người đó, việc gì anh ta cũng dám làm!

Trong mơ...

Tôi nói với Trần Lăng, tôi gặp một ông chủ rất giống anh, nhưng tính tình thì kém xa, sau đó tôi e ngại hỏi anh, cuộc sống của anh có ổn không, có hạnh phúc không?

Trần Lăng hiền hậu mỉm cười, những ngón tay ấm nóng lau nước mắt chảy dài trên mặt tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Giọng anh khàn đặc: “Anh sẽ không bao giờ xa em...”

Giấc mơ như vậy tôi đã gặp bao lần, không hiểu sao hôm nay lại thật như thế...

Sáng sớm, nhạc bài hát Dũng cảm vang lên, tôi mơ màng nhòm dậy sờ soạng tìm điện thoại.

Đang dụi hai mắt cay sè, đột nhiên tôi phát hiện Lâm Quân Dật quỳ trên sàn nhà, gục đầu lên giường ngủ.

Mặc dù trong tư thế đó, anh ta vẫn có vẻ tao nhã, duyên dáng.

Đầu gối lên cánh tay, tóc trước trán xoa trên mặt, lay nhẹ theo nhịp thở đều, hàng mi dài rung rung, không còn mảy may bóng dáng “ác quỷ” đêm qua.

Tôi không thể không hoài nghi, phải chăng anh ta hơi mắc chứng tâm thần phân liệt.

Lại có tiếng hát, không còn thời gian suy nghĩ tại sao anh ta ngồi ngủ như vậy, tôi vội vàng xuống giường tìm điện thoại.

“Dương...” Tôi nói nhỏ với Liễu Dương: “Chờ một chút!”

Để khỏi đánh thức anh ta, tôi trốn vào nhà tắm.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười lạnh lạnh của Liễu Dương: “Lọ Lem của tôi, đối với sự kiện này, tôi nên chúc mừng hay an ủi đây, suốt đêm cậu không về?”

“Mình đang... làm thêm.” Không phải tôi muốn nói dối Liễu Dương, chỉ là không biết giải thích thế nào. Tôi và ông chủ, một nam một nữ chung phòng, sao không khiến người ta dị nghị.

“Ông chủ cậu cũng thật quá đáng, nhớ bảo anh ta chi thêm tiền cho người nhà cậu.”

“Tur Tur ngoan không?”

“Rất ngoan, chỉ có tối qua nhớ mẹ... Thôi, mình đưa Tur Tur đi mẫu giáo đây.”

Ngắt máy, tôi nhón chân rón rén trở về phòng, phát hiện Lâm Quân Dật đã thức, đang ngồi trên đi văng hút thuốc.

Trong làn khói nhẹ, thấp thoáng nhìn thấy ánh mắt u uẩn của anh ta. Tôi cứ tưởng một công tử sống trong nhung lụa như thế sẽ không bao giờ biết đến ưu phiền, xem ra tôi đã sai.

Trên mặt anh ta, ngoài vẻ mệt mỏi, u uất, còn chất chứa sự bất lực.

Thấy tôi đi ra, anh ta cười khẩy nói: “Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không tin công việc của trợ lý thư ký lại cần làm thêm suốt đêm.”

“Chẳng lẽ anh muốn tôi nói, tôi bị ông chủ giam lỏng ở trong nhà anh ta? Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không tin có một ông chủ bệnh hoạn, thích vô duyên vô cớ giam lỏng nữ thư ký trong nhà.”

Anh ta không tỏ ra bực tức mà bật cười, bước về phía tôi: “Cô hiểu tôi nhanh đấy, tâm lý tôi cực kỳ bệnh hoạn, mọi người đều biết.”

Tôi hơi sợ, lùi về phía sau, lòng thâm cầu khẩn anh ta chỉ nói đùa, nhưng nụ cười của anh ta mỗi lúc một quái dị, cách tôi mỗi lúc một gần...

Khi còn cách tôi một bước, anh ta đi vòng qua tôi, mở cái tủ lấy ra một bộ váy áo, ném lên đi văng.

“Thay quần áo đi làm.”

Đã có kinh nghiệm từ tối hôm trước, tôi ngoan ngoãn tuân lệnh, nhanh chóng cầm đồ, đi vào phòng tắm.

Chiếc váy này cũng mới tinh, chưa xé mác, hơn nữa tôi mặc rất vừa.

Không ngờ trong căn hộ của một người đàn ông lại có nhiều quần áo phụ nữ như vậy, là của vị hôn thê của anh ta sao? Nhưng cô ta đang học MBA ở Mỹ cơ mà?

Lẽ nào lại là một thông tin giật gân!

Nhưng bất luận thế nào, một người đàn ông có thể vượt qua được tình huống như đêm qua cũng không đến nỗi quá xấu, đàn ông trung thành với người yêu đâu còn nhiều.

Xem ra anh ta vẫn là loại đàn ông không tồi, ngoài việc hơi bị tâm thần phân liệt...

Để không trở thành chủ đề bàn luận của các nữ nhân viên, khi cách công ty một con đường, tôi xuống xe, đi bộ đến công ty. Vừa vào phòng làm việc, tôi lập tức ngồi ngay ngắn, làm tiếp công việc còn bỏ dở ngày hôm qua. Triệu Thi Ngữ bảo tôi chỉnh sửa tất cả tư liệu về những khách hàng có quan hệ với công ty. Biết chắc là tư liệu Lâm Quân Dật cần, cho nên tôi làm rất kỹ, lại sắp xếp thứ tự theo chức vụ của họ trong công ty.

Còn ba phút nữa là đến giờ làm việc, Triệu Thi Ngữ thông dong tiến vào, hỏi tôi: “Tư liệu chuẩn bị xong chưa?”

“Xin lỗi, tôi qua có việc đột xuất nên tôi chưa chuẩn bị xong.”

“Vẫn chưa xong?” Triệu Thi Ngữ sầm mặt. “Chẳng phải tôi đã nói với cô tư liệu này rất quan trọng, nhất định phải làm xong trước hôm nay sao?”

“Tôi biết, tôi đang làm.” Tôi nhanh chóng giở danh sách những khách hàng Lâm Quân Dật đã gặp, đối chiếu, kiểm tra lại xem có khách hàng quan trọng nào bị bỏ sót không.

“Đúng thật là! Làm gì cũng lè mè... Tư liệu khách hàng chẳng phải trong kho số liệu đã có rồi sao? Cô xem những danh sách đó làm gì?” Cô ta cao giọng về bực bội: “Rốt cuộc cô đã từng làm thư ký chưa vậy? Sao chậm chạp thế hả?”

Tôi đang định giải thích thì cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Lâm Quân Dật đứng ở cửa, sắc mặt sầm sì.

“Thư ký Triệu, chẳng phải hôm qua tôi yêu cầu cô chuẩn bị tư liệu.” Anh ta nhấn mạnh từ “cô”.

Tôi vội đứng lên nói: “Tôi là trợ lý của thư ký Triệu, việc này tôi nên phối hợp cùng làm. Không làm kịp là lỗi của tôi.”

Triệu Thi Ngữ lập tức tìm lý do đùn đẩy trách nhiệm: “Hôm qua tôi hơi mệt, anh đã cho phép tôi về nghỉ, tôi sợ anh cần gấp nên mới giao cho trợ lý làm. Sau này sẽ không như thế nữa.”

Lâm Quân Dật nhìn tôi: “Cô đến phòng Nhân sự thông báo, bắt đầu từ hôm nay chức vụ của cô cũng là thư ký, lương và tiền thưởng như Triệu tiểu thư. Còn nữa, công việc của hai người tốt nhất nên phân chia rõ ràng, tôi không thích nhân viên thoái thác trách nhiệm, càng không thích ai vợ trách nhiệm vào người.”

“Vâng!” Tôi cúi đầu trả lời. Được thăng chức là việc đáng mừng nhưng nhìn đôi môi run run của Triệu Thi Ngữ, tôi không sao vui được.

Sau khi Lâm Quân Dật đi vào, Triệu Thi Ngữ giật tư liệu trong tay tôi, giở thật nhanh, tiếng giấy loạt soạt cho thấy sự bất mãn của cô ta.

Đột nhiên tay cô ta cứng lại. Nhìn bộ váy của tôi, đôi môi anh đào nhỏ xíu càng há to: “Bộ váy này của cô... mua ở đâu?”

“Có vấn đề gì không?” Tôi cúi nhìn, cảm thấy chiếc váy ngắn màu trắng rất đẹp, không hiểu tại sao cô ta lại ngạc nhiên như vậy.

Cô ta lại sờ chất liệu, khẽ kêu: “Đây là kiểu dáng mới nhất trong bộ sưu tập thời trang hè của Pháp năm nay... Ở trong nước không thể mua được!”

“Hàng nhái.” Tôi buột miệng, nghĩ bụng, bộ váy đắt tiền như vậy, mình nên trả lại anh ta, nếu cô vợ chưa cưới của anh ta phát hiện bị mất đồ, nhất định sẽ nổi giận.

Triệu Thi Ngữ không nói gì nữa, nhưng nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

Tin hay không tùy cô ta, tôi cũng không bận tâm.

Gần trưa, tôi đang trong toilet thì bên ngoài có người hỏi: “Thư ký Triệu, Lâm tiên sinh đột nhiên thăng chức cho Diêu Băng Vũ? Chuyện này quá không hợp lệ.”

Triệu Thi Ngữ cất giọng khinh miệt: “Còn gì nữa, “luật ngầm”!”

Hỏa khí bốc lên đầu, tôi đã sớm đoán sẽ có những chuyện thị phi như thế, chỉ là không ngờ nó đến nhanh hơn dự đoán rất nhiều.

“Thật à, cô ta trèo lên ông chủ nhanh vậy sao?”

Một cô gái nói chen vào: “Cái cô mới đến phải không? Tôi nghe Trưởng phòng Lý nói, dạo trước ông chủ xem hồ sơ của cô ta đúng hai mươi phút, không hề xem những hồ sơ khác!”

Những chuyện như vậy rất dễ thu hút mọi người. Cô khác lập tức tiếp lời: “Tôi thấy Diêu Băng Vũ kia rất giống tình nhân, ông chủ thích điểm gì ở cô ta chứ?”

“Còn thích gì nữa? Cái vỏ ngoài chứ còn gì... Nhưng không muốn lấy làm vợ, bắt chấp cô ta có tư chất hay không!”

“Mọi người có để ý cái váy cô ta mặc không?” Triệu Thi Ngữ bắt đầu thể hiện bản lĩnh tạo tin đồn. “Chỉ có ở Pháp mới mua được... các cậu biết không? Tháng trước ông chủ đã bảo tôi gọi điện đặt mua.”

“Nghe nói ông chủ mặc chứng mê quần áo của phụ nữ, có thật không?” Một cô hỏi.

Triệu Thi Ngữ tiếp tục: “Đúng! Có lần anh ta phát hiện trong tạp chí của tôi có bộ nữ trang rất đẹp, còn hỏi tôi, có thể mua ở đâu.”

Lâm Quân Dật còn có sở thích thu thập nữ trang sao? Liệu có phải mỗi cô gái bị anh ta giam lỏng đều được chia một thứ? Sống lưng tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh, cảm thấy chiếc váy trên người trở nên khó chịu.

Một cô phán quyết: “Tôi thấy ông chủ mua những bộ váy áo đó đều để tặng cho người anh ta thích, có khi Diêu Băng Vũ đã lên giường với anh ta.”

“Chắc chắn thế!”

Tôi than thở, ôi! Chỉ vài ba câu của mấy cô nhân viên mà tội danh của tôi đã được xác định: tình nhân bí mật của ông chủ! Cũng may bây giờ đàn ông làm quan tòa tương đối nhiều, nếu không án oan, án sai nhất định không hiếm.

Tôi đẩy cửa bước ra, bình tĩnh nhìn gương trang điểm lại trước những cặp mắt tròn tròn.

Thấy họ không nói gì, chuẩn bị tản đi, tôi cười nói: “Các vị đánh giá tôi quá cao. Tôi vẫn chưa có bản lĩnh trèo lên ông chủ nhanh như vậy... Chiếc váy này đúng là Lâm tiên sinh tặng tôi là vì hôm qua tôi phải đi tiếp khách... Anh ta có phong lưu hay không, tôi không được biết, tôi chỉ biết loại con gái không có tư chất như tôi, anh ta hoàn toàn không thèm liếc mắt!”

Nói xong, tôi nện giày cao gót, ra khỏi toilet trong không khí im lặng tứ phía.

May Liễu Dương không có mặt, nếu không cô bạn tôi sẽ hô lên: “Diêu Băng Vũ, thật không chịu nổi, cậu giả bộ thanh cao nổi gì!”

Tôi không giả bộ có được không? Càng nhẫn nhịn im tiếng, họ càng cho tôi là có tật giật mình.

Vốn tưởng họ đã tán hết chuyện, không ngờ lúc ăn trưa, lại nghe thấy hai cô gái bàn tán. Lần này họ không tránh né bởi vì chuyện không liên quan đến tôi.

Một cô tóc thẳng chấm vai, có khuôn mặt thanh thoát hỏi: “Này, căn hộ của ông chủ có phải ở hoa viên bên sông?”

“Đúng, sao?” Một cô rất xinh hỏi.

“Tôi phát hiện chiếc BMW của anh ta gần đây hay đậu dưới tầng tiểu khu tôi ở, lẽ nào anh ta nuôi tình nhân ở đó?”

“Khu nhà cậu? Đối diện tòa nhà Cẩm Tú phải không?”

“Đúng!”

Đối diện tòa nhà Cẩm Tú? Tôi choáng váng, hình như chính là chỗ tôi qua tôi ở.

Xem ra đúng là nơi hành lạc của anh ta, nếu không, một người sao lại cần tới hai căn hộ? Anh ta cũng đâu phải đại minh tinh màn bạc, hoàn toàn không cần một nơi công khai, một nơi bí mật.

Cô gái có khuôn mặt thanh thoát nói: “Có lẽ tớ đoán đúng, cậu nghĩ xem, vợ chưa cưới ở nước ngoài, một ông chủ vừa đẹp trai vừa giàu có như anh ta chẳng lẽ sống như hòa thượng? Không có tình nhân, có bị đánh chết tớ cũng không tin.”

Chỉ một lát, tội danh của Lâm Quân Dật đã được xác định.

Tôi không nén nổi, thở dài thay anh ta.

Có điều nghĩ kỹ, cô gái đó nói rất có lý, đàn ông bình thường thấy phụ nữ chủ động lao vào lòng đều sẽ hiểu lầm, chuyện hôm qua, suy cho cùng vẫn là tôi sai.

Chương 6

Lòng Hướng Về Đâu

Hết hai ngày nghỉ cuối tuần, vừa bước vào phòng làm việc, tôi giật mình đứng ngây, nếu không thấy Triệu Thi Ngữ đã ở đó, nhất định tôi nghĩ mình vào nhầm phòng, tại sao cánh cửa phòng làm việc của Lâm Quân Dật vốn bằng gỗ lại thay bằng cửa kính, mà trên tường lại trở một cửa sổ lớn có khung kính, thợ ở đâu mà làm nhanh như vậy?

“Chuyện là thế nào?” Tôi hỏi.

Triệu Thi Ngữ trao cho tôi một cái liếc mắt hàm ý: “Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai”, chặn đứng mọi bản khẩu của tôi.

Đúng lúc Lâm Quân Dật bước vào, đi đến trước phòng làm việc, ném lại một câu không đầu không cuối: “Trong phòng ánh sáng không tốt, tôi bảo họ sửa lại một chút.”

Triệu Thi Ngữ lập tức gạt đầu khen phải.

Tôi không nói gì, bật máy tính, bắt đầu làm việc.

Ánh sáng không tốt! Nói như đùa!

Chiếc cửa sổ chạy dài hết bức tường của phòng anh ta đã thừa tốt, mỗi sáng, nắng sớm trong như mật chiếu vào, căn phòng sáng choang. Tâm lý anh ta chắc có vấn đề.

Triệu Thi Ngữ nhìn chiếc cửa sổ kính, đành cất hộp trang điểm, lấy tập tư liệu ra, lơ đãng lẩn giờ.

Một tháng chớp mắt đã trôi qua, Lâm Quân Dật từ sau sự cố hiểu lầm mà có hành động đó, lại tỏ ra đặc biệt thận trọng, không yêu cầu tôi cùng đi tiếp khách nữa, ngoài những trao đổi tất yếu về công việc, chưa từng nói thừa một câu, nghiêm khắc giữ khoảng cách với tôi.

Cuối tuần, anh ta tuyệt đối không giao việc cho tôi, thời gian làm việc theo quy định, không cần tôi làm thêm, sau khi chức vụ của tôi ngang hàng với Triệu Thi Ngữ, cô ta cũng tỏ ra tôn trọng tôi hơn, thái độ cũng rất hòa nhã.

Hôm nay, nghe nói ngân hàng đã phê chuẩn vấn đề vay vốn, Triệu Thi Ngữ cười rất tươi, vẻ mặt rạng ngời lóa mắt.

Cô ta mang về từ phòng Tài vụ một chiếc phong bì, độ dày ít nhất cũng bằng ba chiếc phong bì đựng tiền lương của tôi, có ngốc cũng đoán được nguyên nhân cô ta vui như thế. Con gái có nhan sắc, muốn kiếm tiền rất dễ, chỉ do tôi không muốn lợi dụng vốn tự có của mình cho nên cuộc sống của tôi và Tư Tư mới đạm bạc, chật vật.

Cũng may bây giờ tôi đã tìm được một công việc lý tưởng, không cần uống rượu với khách, không cần lả lơi với những ông chủ chỉ muốn ăn sống nuốt tươi mình.

Số tiền tiết kiệm lần đầu tiên đạt đến năm con số, cuộc sống không còn là một màu xám xịt, ảm đạm. Tôi tin là, chỉ cần nỗ lực, cuộc sống của tôi và Tư Tư sẽ ngày một khá lên. Tôi nhất định có đủ tiền cho Tư Tư học trường tốt nhất, thi vào trường đại học tốt nhất, không cần phải sống trong ánh mắt soi mói của thiên hạ.

Qua cửa sổ kính, tôi thăm bản khoả, mình nhìn Lâm Quân Dật hay là Trần Lăng, bởi vì khi nhìn anh ta, tôi luôn nghĩ, tại sao anh ta thích mua sắm đồ của phụ nữ, tại sao anh ta có hai căn hộ, trong khi thường xuyên ở lại phòng nghỉ cạnh phòng làm việc.

Có lúc tôi cũng nghĩ, tại sao Lâm Quân Dật không có quan hệ thân mật với các nữ nhân viên của công ty, ngay Triệu Thi Ngữ là thư ký ngày ngày cận kề, nhan sắc chim sa cá lặn, một cái liếc mắt đủ khiến thiên hạ hồn vía lên mây, anh ta lại như không thấy, tôi không thể hiểu tại sao anh ta có thể làm được như vậy.

Kỳ quặc hơn là, tôi chưa bao giờ nhận được điện thoại của vị hôn thê của anh ta, thi thoảng có điện thoại gọi từ nước ngoài cũng là giọng già nua, uy nghiêm, có lẽ là của ông nội tỷ phú, nhân vật huyền thoại như lời đồn.

Chẳng lẽ hai người đó chỉ gọi bằng di động? Nhưng trong giờ làm việc Lâm Quân Dật hầu như rất ít nghe di động, thật không biết hai người yêu nhau như thế, dựa vào gì để giữ vững tình yêu sâu nặng cách trở ngàn trùng, xua đi nỗi nhớ khắc cốt ghi xương.

Con người anh ta quả có bao nhiêu bí mật khiến tôi không nén nổi tò mò muốn tìm hiểu...

Ánh mắt hướng vào màn hình máy tính của anh ta đột nhiên chuyển đến chỗ tôi, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thăm dò của tôi.

Tôi hoảng hốt lảng đi.

Một lúc lâu sau, vẫn cảm thấy ánh mắt nóng hừng hực đó dừng lại trên người mình, còn nóng hơn ánh mặt trời lúc giữa trưa.

Để chứng minh cảm giác của mình không đúng, tôi liếc trộm anh ta, không ngờ gặp ngay khuôn mặt cười cười bồn chột.

Mặt tôi nóng ran như lửa, tôi ngượng nghịu cúi đầu, nhìn xuống tập tài liệu mà tôi hoàn toàn không biết nội dung.

Lòng tức giận nghĩ: cái cửa sổ ngớ ngẩn!

Đột nhiên điện thoại nội tuyến đổ chuông, bàn tay tôi hơi run, suýt làm đổ cốc nước bên cạnh.

Triệu Thi Ngữ nhắc máy, nghe xong liền bĩu môi chuyên cho tôi.

“Năm giờ chiều nay cùng tôi đi dự tiệc của một người quen... mười phút nữa đợi dưới lầu, tôi đưa đi mua lễ phục dạ tiệc...”

Tôi liếc nhìn sắc mặt khó coi của Triệu Thi Ngữ, đoán là cô ta nghe thấy.

Cô ta có tức cũng là chuyện thường, bởi vì để chuẩn bị tham gia bữa tiệc đó cô ta đã mua một bộ lễ phục dạ tiệc mới tinh, đang định thể hiện nhan sắc ngàn vàng trước mặt bao đại gia, quan lớn.

Xem ra có lòng trông hoa, hoa lại không thơm!

Tôi gác máy, lại ngại ngần gọi điện cho Liễu Dương, nói có thể phải làm thêm đến khuya.

Ấy! Tôi nay nhất định uống ít rượu, nhất định không để cho anh ta hiểu lầm lần nữa!

Ngồi trên xe, hai chúng tôi đều im lặng, trong xe tràn ngập không khí kỳ dị, sượng sùng.

Trong đầu tôi bỗng hiện ra cảnh tượng khóc lóc trên xe lần trước, tôi thầm mong anh ta không nghĩ như mình...

Có lẽ Lâm Quân Dật không muốn bầu không khí cứ cứng nhắc như vậy, liền hỏi thăm một cách xã giao: “Cô đến công ty đã được một tháng, có thể thích nghi với cường độ công việc không?”

“Có thể.” Mặc dù hơi lao tâm lao lực nhưng tiền lương anh ta trả hoàn toàn hợp lý.

“Có hứng thú tiếp tục ở lại công ty?” Câu hỏi này có phần đột ngột, nhưng theo tần suất thay đổi công việc của tôi, sự lo lắng của anh ta có vẻ không cần thiết.

“Lâm tiên sinh là ông chủ tốt hiếm có, được làm việc lâu dài ở công ty là vinh hạnh của tôi.”

“Một thời gian nữa tôi có ý định đưa một số nhân viên đi bồi dưỡng ngắn hạn, tiền đề là ký hợp đồng làm việc lâu dài với công ty. Cô làm khá tốt, không biết có bằng lòng ký hợp đồng làm việc lâu dài ở đây?”

“Tôi cầu còn không được, rất cảm ơn Lâm tiên sinh chiếu cố.”

“Không phải tôi đặc biệt chiếu cố gì cả”, anh ta vội vàng nói rõ. “Tôi hy vọng có một thư ký hiểu tôi, tốt nhất là luôn ở bên hợp tác với tôi.”

“Tôi hiểu, các ông chủ người Mỹ đa số muốn thư ký làm việc suốt đời cho mình. Đáng tiếc nghe nói, những nữ thư ký qua tuổi bốn mươi còn hiếm hơn cả gấu trúc.”

“Đúng thế!” Lâm Quân Dật cười. “Cô có bất cứ yêu cầu gì đều có thể nói ra, chỉ cần cô bằng lòng làm thư ký suốt đời cho tôi.”

Câu nói này nghe ra có phần hơi ngượng?!

“Tôi không dám đảm bảo mình đạt được mọi yêu cầu của anh, tôi sẽ cố hết sức.”

“Cô yên tâm, yêu cầu của tôi không có gì quá đáng, chỉ cần cô làm tốt công việc của mình, có trách nhiệm với công ty, có cảm giác đó là nơi thân thuộc là được. Về đãi ngộ, sẽ căn cứ vào thực tế và thời gian làm việc của cô, tăng lương theo từng năm.”

Giải thích một chút như vậy thì tốt lên nhiều, nghe không thấy ngượng nữa. Tôi phấn khởi nói: “Tôi nhất định không làm anh thất vọng.”

Tuy nói chuyện như vậy nhưng tôi vẫn rất thận trọng, e dè, bởi không hiểu tính cách anh ta lắm.

Lâm Quân Dật nói: “Cô không cần thận trọng với tôi như thế, có gì muốn nói, muốn hỏi cứ thẳng thắn, thực ra hiểu nhau và thích nghi cần một quá trình.”

“Phải! Liệu tôi có thể hỏi một chút, các ông chủ bình thường đều tìm cách mở rộng công ty, vì sao anh lại về nước lập công ty riêng?” Tôi lựa chọn một vấn đề tương đối sâu.

Lâm Quân Dật trầm tư một lát. “Tôi không thích khi người ta giới thiệu tôi đều nói: Đây là cháu nội Lâm Lạc Hòe!”

Lâm Lạc Hòe? Người anh ta nói có phải chính là huyền thoại Lâm Lạc Hòe lừng danh trong giới đầu tư?

Căn cứ vào tài năng phi phàm và sở hữu thẻ huyền kim ở ngân hàng Thụy Sĩ, có lẽ đúng.

Lâm Lạc Hòe nổi tiếng không phải vì sự giàu có mà vì cuộc đời thăng trầm, ly kỳ của ông ta.

Hai mươi bốn tuổi, tay trắng, tự thân lập nghiệp.

Ba mươi hai tuổi, có công ty lên sàn chứng khoán.

Ba mươi tám tuổi, công ty phá sản, tiền bạc mất sạch.

Bốn mươi tuổi, dùng một ngàn đô la tiền làm thuê kiếm được chơi cổ phiếu, đến bốn mươi sáu tuổi đã có trăm triệu trong tay, sau đó đầu tư vào các lĩnh vực, đến nay số công ty dưới tên ông ta, số công ty ông ta có cổ phần, số tiền trong ngân hàng không ai đếm được.

Thảo nào Âu Dương Y Phàm trở mặt há miệng khi biết Lâm Quân Dật phải vay ngân hàng, có một gia thế như vậy quả thật không nên vì năm mươi triệu mà phải hạ mình trước người khác.

Bây giờ, tôi càng khâm phục nghị lực kiên trì lập nghiệp của người đàn ông trước mắt.

Lâm Quân Dật nói: “Mọi người đều tưởng tất cả những gì tôi có là do tôi là cháu ông tôi, không ai biết tôi đi lên từ nhân viên bậc thấp nhất, tôi có ngày hôm nay là vì tôi làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai, một ngày làm việc tới mười lăm tiếng.”

“Cho nên anh muốn chứng minh với mọi người, không dựa vào ông nội, anh cũng có thể thành công. Vậy tiền đầu tư của anh...”

“Là tiền tôi kiếm được do chơi cổ phiếu và vay ngân hàng.”

Thực ra tôi rất muốn phân bác: “Anh có thể có được ngày nay đích thực là do có người ông tuyệt vời đó. Bao nhiêu người còn chăm chỉ hơn anh, ai may mắn như anh, không có ông nội nâng đỡ, chỉ bảo, anh đào đâu ra năng lực và ý chí như vậy?”

Nhưng đương nhiên tôi không thể nói như vậy, những người có tiền thường mắc tật, sợ người khác chỉ nhìn thấy tiền bạc và địa vị của mình, không nhìn thấy năng lực, tư chất cá nhân, họ tự tán thưởng và khao khát người khác tán thưởng những thứ ngoài tiền bạc trên người họ. Bất hạnh là, trên người họ, ngoài tiền bạc, không có gì đáng để người khác tán thưởng.

Chúng tôi lại nói những chuyện linh tinh khác, câu chuyện bỗng chuyển sang vấn đề đẳng cấp, anh ta cho rằng sự cao quý, trang nhã của phụ nữ đều là do trang phục, anh ta kiến nghị tôi nên thay đổi kiểu trang phục một chút.

Tôi không thể không nói quan điểm của mình: “Tôi cho rằng trang phục cao quý đa phần là do tiền bạc.”

Anh ta mím môi yên lặng.

Thấy vậy, tôi vội nói: “Hình như Lâm tiên sinh đặc biệt hứng thú với trang phục phụ nữ, thảo nào trong nhà anh có nhiều trang phục nữ như vậy.”

“Đúng, mỗi lần nhìn thấy trang phục phù hợp với cô ấy là tôi lại muốn mua tặng.” Anh ta dừng một lát rồi nói tiếp: “Cảm giác đó rất tuyệt, giống như cô ấy đang ở bên tôi.”

“Ô! Bạn gái anh thật hạnh phúc.” Câu này là tôi nói thật lòng, cách người yêu cả Thái Bình Dương, nhất định là rất nhớ.

Còn nhớ khi mới chia tay Trần Lăng, ngày nào với tôi cũng như ngày tận thế, bao nhiêu lần đi lên tầng thượng rồi lại thần thờ đi xuống bởi mầm sống trong người đang lớn dần.

Tôi suốt ngày ngơ ngẩn, lang thang, nhìn thấy thứ gì cũng muốn mua cho Trần Lăng, lại nghĩ có lẽ chúng tôi không thể nào gặp mặt... Cảm giác sao mà tê tái, giống như từng nhát dao sắc cứa vào tim.

Đến khi tâm thần hoảng loạn đến mức cơ thể tôi không thể chịu nổi, có nguy cơ sảy thai do thiếu chất, tôi mới buộc mình tìm một công việc, bắt đầu sống một cuộc sống bình thường.

Đến ngã tư đèn đỏ, Lâm Quân Dật nhìn dòng xe nối nhau như con thoi trước mặt, nói tiếp: “Nhưng cô ấy không nhận ra điều đó... Có lẽ do tôi đối xử với cô ấy quá tốt nên cô ấy không còn cảm giác, cho rằng điều đó là đương nhiên, hoặc như Y Phạm nói: Đối với phụ nữ, nếu quá nuông chiều, cô ta sẽ cho rằng anh không giống đàn ông, sẽ coi thường anh ta.”

“Anh không giống đàn ông?” Đây là nhận xét bất ngờ nhất mà tôi từng nghe. Nếu Lâm Quân Dật đường đường phong độ như vậy vẫn chưa đủ nam tính, phải chăng những người đàn ông khác nên chuyển giới?

Anh ta nghiêm túc nhìn tôi hỏi: “Cô thấy tôi bây giờ có giống đàn ông?”

“Giống, rất đàn ông, tôi tin là nhất định có nhiều phụ nữ mê anh.”

Cho dù bản thân có thừa đạo đức nghề nghiệp, lời nịnh buột miệng này tôi cam đoan trăm phần trăm thật lòng!

Lâm Quân Dật được khen, bỗng nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng cố hữu chợt trở nên đặc biệt phóng túng, quyến rũ.

Giây phút này, cả thế giới ồn ào chợt yên tĩnh bởi nụ cười đó. Nếu anh ta thường xuyên cười thì tốt biết bao, tôi sẽ đỡ cảm thấy căng thẳng, áp lực.

Nhưng lại nghĩ, nếu ông chủ không có uy trước mặt nhân viên, không gây được áp lực với họ, đó mới là thất bại.

Trầm ngâm một lát, anh ta lại nói: “Chỉ vì cô ấy...”

Trời ơi! Nếu không phải chính miệng anh ta thốt ra, tôi nhất định không tin. Tôi tưởng đàn ông si tình trên trái đất tuyệt chủng cả rồi, thì ra vẫn còn một con cá lọt lưới!

Một cô gái may mắn như thế nào mới được anh ta yêu thương, che chở như vậy...

Từ phòng trang điểm bước ra, liếc nhìn mình trong gương, tôi hơi giật mình, hình như đó là một người khác, liếc nhanh phản ứng của Lâm Quân Dật, lại thấy anh ta cau mày.

Như thế này có thể ra ngoài không?!

Bộ lễ phục quét đất này là bộ đẹp nhất tôi từng thấy. Chiếc váy màu đỏ tươi, chất liệu tơ rất thanh lịch, trang trọng, còn hở vai, bó sát người tôn lên những đường cong gợi cảm, căng tràn sức sống, quyến rũ không sao cưỡng nổi. Gấu váy điểm những sợi tơ óng ánh, sắc vàng kim trên nền đỏ tươi dưới ánh đèn màu lóng lánh theo từng cử động.

Quý phái đến lóa mắt, yêu kiều và gợi cảm.

Chuyên gia thẩm mỹ trang điểm cho tôi theo phong cách của bộ lễ phục. Đôi mắt long lanh do quầng mi phớt hồng tạo nên sự mê đắm, bờ môi mọng với đường cong bí ẩn, yêu kiều khó tả.

Thấy Lâm Quân Dật nhìn đi chỗ khác, tôi thử hỏi: “Thế này có được không?”

Anh ta cau mày nhìn tôi từ trên xuống dưới, hạ giọng hỏi: “Trang điểm lại cần bao nhiêu thời gian?”

Tôi không biết trả lời thế nào, quay người bối rối mỉm cười với người tự xưng là chuyên gia trang điểm, sớm biết thế này tôi đã không chịu bị tra tấn suốt nửa giờ.

Cô ta nhìn phải nhìn trái tôi một hồi không dám để lộ vẻ khó chịu, nói: “Muốn trang điểm lại, cần ít nhất một giờ.”

“Thôi, muộn rồi, đi.”

Khoác tay Lâm Quân Dật bước vào phòng tiệc lộng lẫy, tôi cảm giác mình giống như một bà hoàng tiến vào vương cung trong ánh mắt tôn sùng, ngưỡng vọng của mọi người.

Tôi chỉ là cô gái bình thường, cũng từng mơ giấc mơ vương giả, nhưng là người thực tế, tôi luôn phân biệt rạch ròi giữa truyện cổ tích và cuộc sống hiện thực.

Hôm nay, chúng tôi khoác tay nhau như một cặp tình nhân trước mắt thiên hạ, ngày mai anh ta vẫn là hoàng tử cao quý, còn tôi chỉ là cô thư ký quèn.

Anh ta là anh ta, tôi là tôi!

Từ khi chúng tôi bước vào phòng tiệc, nhiều người đàn ông đến bắt chuyện với tôi nhưng đều bị Lâm Quân Dật đuổi khéo.

Khi anh ta bận chào hỏi người khác, tôi không còn may mắn đó, luôn phải nở nụ cười thật tươi, nói những câu xã giao nhàm chán.

Âu Dương Y Phàm đi về phía tôi.

Tôi có cảm giác anh ta hơi giống Trần Lăng, lúc nào cũng cười tươi như ánh nắng nhưng khí chất thì khác, anh ta tao nhã, ung dung và sang trọng hơn Trần Lăng.

Âu Dương đi đến gần tôi, mỉm cười: “Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

“Âu Dương tiên sinh, xin chào, tôi là Diêu Băng Vũ.”

“Là cô ư?” Âu Dương dường như không tin, nhướn mày vẻ kinh ngạc rồi chăm chú nhìn tôi. “Quân Dật quả thực con mắt ngày càng khá...”

“Thực ra tôi chỉ là thư ký của anh ấy...”

“Ô, cũng phải...” Anh ta chưa kịp nói hết câu, Lâm Quân Dật đã vội chào ông giám đốc ngân hàng, quay lại cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

“Không phải cậu có ý đồ với thư ký của tôi chứ?”

“Anh chưa hiểu tôi rồi, xưa nay tôi không bao giờ phá hoại tình cảm của người khác.” Âu Dương Y Phàm cười cười vỗ vai anh ta, giọng điệu có gì đó thật lạ, như có ẩn ý.

“Công tử của tôi, cậu đã chú ý đến những thứ khác ngoài phụ nữ rồi hả?”

“Ha ha!” Âu Dương cười phá lên. “Tôi tưởng câu này anh phải nói với chính mình chứ?”

Nói xong, anh ta vòng qua Lâm Quân Dật, trước lúc rời đi, ngoái đầu nói với tôi: “Cô thư ký xinh đẹp, nếu biết uống rượu, nên hỗ trợ ông chủ một chút.”

“Tôi biết.” Tôi nghiêm túc gật đầu.

Triệu Thi Ngữ từng nói Lâm Quân Dật không động đến một giọt rượu, hình như rất ghét mùi rượu.

Suốt bữa tiệc, Lâm Quân Dật có vẻ không mấy hào hứng, chỉ ngồi một góc, chăm chú quan sát khách xung quanh.

Trong khách sạn lộng lẫy, ánh đèn rực rỡ, trên mặt các vị khách đều là nụ cười phơn phớt, chỉ có anh ta lạnh lùng ngồi tựa vào sofa trong tư thế hào hoa nhất mực, thi thoảng nhếch mép cười.

Sự cao ngạo của anh ta dường như toát ra từ trong gân cốt, luôn mang dáng vẻ lơ đãng, thờ ơ... Thịnh thoảng có khách quen đến chào, anh ta lịch thiệp đứng dậy, nhiệt tình đáp lễ.

Nếu có người cầm ly đến, tôi sẽ lập tức bước lên: “Xin lỗi, ông chủ tôi không biết uống rượu...” Sau đó, tôi sẽ thay anh ta uống với họ, cũng may đàn ông luôn nể mặt phụ nữ, họ đều vui vẻ chấp nhận.

Nói thật, tử lượng của tôi kém xa Triệu Thi Ngữ.

Sau mấy ly Brandy, chân tay tôi đã bủn rủn, đầu choáng váng, từng khuôn mặt cười trước mắt chập chờn như ở rất xa.

Lúc đó ông giám đốc ngân hàng cũng đến góp vui, làm như vô tình ghé tai tôi nói nhỏ: “Điều tiểu thư hôm nay trông thật hấp dẫn.”

“Giám đốc Trương quá khen!” Tôi nâng ly gượng cười. “Chuyện vay vốn may nhờ có ông chiếu cố, tôi thay Lâm tiên sinh cảm ơn ông.”

“Đừng khách sáo!” Giám đốc Trương uống cạn, cười hả hê nhìn tôi.

Còn tôi nhìn ly rượu Brandy trong tay, hơi phân vân, loại rượu này rất nặng, cũng rất cay, nếu uống tiếp e là tôi sẽ say như lần trước...

Không ngờ khi tôi đang im lặng đắn đo, vừa đặt chiếc ly lên môi đã bị một bàn tay với những ngón dài thanh tú gạt lấy.

“Rượu giám đốc Trương mời, tôi phải tự uống.” Lâm Quân Dật nâng ly uống cạn, khi ngửa cổ uống, tóc anh ta hất lên vẻ ngang tàng cực quyền rũ, còn dễ say hơn cả rượu Brandy.

Từng nghe nói, phụ nữ hoàn mỹ giống như rượu nho, đàn ông hoàn mỹ như rượu Brandy, thì ra là thật.

Sau khi giám đốc Trương đi khỏi, tôi thăm quan sát Lâm Quân Dật, sắc mặt anh ta vẫn trắng muốt, ánh mắt vẫn nghiêm lạnh, không hề thấy một nét mê loạn, nhìn mãi vẫn không nhận ra là đã say.

Sau đó, lại có một chú cung ứng vật liệu xây dựng đến chào, tôi còn chưa kịp nói, Lâm Quân Dật đã chủ động chạm ly với khách, vừa uống vừa sôi nổi chuyện trò.

Xem ra tin đồn quả thật không đáng tin, nếu sớm biết anh ta giấu mình như vậy, tôi hà tất phải ngược đãi dạ dày của mình.

Âu Dương Y Phàm sau khi đi hết mấy vòng chào khách, cầm một ly nước nho ép đưa cho Lâm Quân Dật, cười cười nói: “Mời!”

“Cậu không thấy cậu quá lảm chuyện sao?” Thái độ lạnh nhạt của Lâm Quân Dật đẩy người ta ra xa ngàn dặm.

Nhưng Âu Dương Y Phàm vẫn mỉm cười kiêu quen thuộc, ngồi xuống bên cạnh nói: “Để xem anh trụ được bao lâu...”

“Nếu cậu muốn xem trò vui, tốt nhất nên đứng xa một chút.” Lâm Quân Dật lườm anh ta, ánh mắt nghiêm lạnh đó lập tức ngắt lời Âu Dương.

Âu Dương nhún vai tỏ vẻ không chấp, chuyển chủ đề: “Không phải thế... Gần đây tôi đã nhả hai tuyến dài, anh có hứng thú không?”

“Đạo này vốn của tôi hơi căng, chỉ thỉnh thoảng chơi tuyến ngắn.”

Lâm Quân Dật đón ly nước nho ép từ tay Âu Dương, uống một ngụm, tôi cảm thấy nếu anh ta không nhận, cánh tay Âu Dương sẽ giờ mãi đến phát run.

Âu Dương lắc lắc cổ tay: “Bây giờ ai còn làm công thương, muốn chơi bời, giao thiệp, lại còn quan tâm nhiều chuyện như vậy. Không có thời gian chơi chứng khoán, cổ phiếu, tìm mấy công ty đầu tư nhàn nhã, ung dung, lại kiếm được nhiều tiền, thật không hiểu anh nghĩ thế nào!”

“Cậu không cảm thấy suốt ngày dán mắt vào vi tính, nhìn mãi những đường đồ thị, những con số trong tài khoản của mình biến hoá vô vị lắm sao? Tôi cho rằng nhìn căn nhà mình xây, người đến ở đông đúc thú vị hơn nhiều việc ngắm những con số biến hoá trong tài khoản.”

“Vậy anh cứ việc giao du với những con người tẻ ngắt đó, tôi phải nhân cơ kinh tế nhảy vọt kiếm ít tiền!”

“...”

“...”

Tôi không xen lời, ngồi một bên lặng lẽ nghe họ nói, trước đây tôi rất ghét những thiếu gia công tử như bọn họ, cho là họ chỉ biết tiêu xài tiền của bố mẹ, nhưng bây giờ không thấy quá ghét, thực ra họ đều rất có năng lực, có giáo dục, có phẩm cách.

Họ chơi rất thoải mái là bởi họ có cách kiếm tiền nhẹ nhàng hơn người khác.

Có thể họ hơi phóng túng, có lẽ là do lối sống, sở thích.

Cũng do nhiều cô gái tự lao vào họ.

Ai nói những đàn ông không phóng túng nhất định là người đứng đắn, có lẽ suy nghĩ của họ còn bản thủ hơn.

Một người khinh bỉ giai cấp tư sản từng nói: Thế giới luôn đổi thay, có biểu hiện là thật, có biểu hiện là giả.

Một đạo lý đơn giản thế, đêm hôm đó có lẽ đã không xảy ra chuyện nhục nhã thế.

Tôi đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Âu Dương Y Phàm ngồi bên cạnh nói: “Lần sau đừng đi dự tiệc với anh ta, đi theo một người đàn ông không biết uống rượu, tui cho thân mình lắm.”

“Đó là việc tôi nên làm! Có điều tôi thấy Lâm tiên sinh hoàn toàn không cần tôi uống thay.”

“Cô đợi xem lát nữa anh ta thế nào.”

“Lâm tiên sinh...” Tôi liếc Lâm Quân Dật, trông anh ta dường như rất tỉnh táo, không có bất kì thay đổi nào, chỉ có sắc mặt hơi tái, bàn tay cầm ly bắt đầu co quắp, run run.

“Quân Dật uống một ly Whisky là ba ngày không ăn được gì.”

“Nghiêm trọng thế sao? Anh ấy dị ứng rượu ư?”

Tôi quả không thể tin, có đàn ông ngay cả cốc rượu cũng không uống được... Vậy vừa rồi sao anh ta uống nhiều thế?

“Anh ta tự chuốc lấy...” Âu Dương Y Phàm ghé gần tôi nói nhỏ. “Cô biết không, trước đây XO, Whisky, vang, bia anh ta uống như nước, đến mức cái cơ thể mỡ miều tôi rất sùng bái đó ngã lên ngã xuống. Đạo ấy, tôi ao ước tử lượng của mình được như anh ta. Thấy anh ta nằm viện đúng ba tháng, tôi không nghĩ như vậy nữa...”

“Ba tháng?” Nghe thấy thế, lòng tôi se lại, không cười được nữa, uống như vậy rõ ràng là hành hạ bản thân, Lâm Quân Dật đâu phải người không có lý trí.

“Xuất huyết dạ dày...”

Âu Dương nói chưa hết, Lâm Quân Dật đã quắc mắt: “Nếu cậu không muốn ngày mai bị phóng viên vây chặt phòng bệnh thì ngậm miệng cho tôi.”

Âu Dương quả nhiên ngậm miệng, nhưng không phải do lời đe dọa của Lâm Quân Dật mà do một người chừng ngoài năm mươi tuổi đang tươi cười đi đến, mấy người tầm tuổi phấn khởi vây quanh.